

Arrest

nr. 177 357 van 4 november 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 1 november 2016 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 28 oktober 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied onmiddellijk te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 november 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 november 2016 om 14u00.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. ROBERT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekster komt op onbekende datum België binnen.

Op 13 april 2016 doet zij samen met de heer B. M., van Belgische nationaliteit, een aangifte van huwelijk voor de ambtenaar van de Burgerlijke Stand te Asse. Een onderzoek naar schijnhuwelijk wordt gestart en het parket van de procureur des Konings te Halle-Vilvoorde wordt gevat.

Op 26 mei 2016 wordt de verzoekster in kennis gesteld van de beslissing van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) van diezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Aan de verzoekster wordt bij dit bevel een termijn van 30 dagen gegeven voor vrijwillig vertrek.

Op 2 september 2016 verleent de procureur des Konings een negatief advies met betrekking tot het voorgenomen huwelijk.

Op 19 september 2016 weigert de ambtenaar van de Burgerlijke Stand, bij toepassing van artikel 167, eerste lid van het Burgerlijk Wetboek, het huwelijk te voltrekken. Op 19 oktober 2016 dienen de verzoekster en de heer B. M. een beroep aan bij de familierechtbank te Brussel.

Op 28 oktober 2016 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied onmiddellijk te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Deze beslissingen werden aan de verzoekster, onder de vorm van een bijlage 13septies, ter kennis gebracht op diezelfde datum.

Het bevel om het grondgebied onmiddellijk te verlaten vormt de thans bestreden beslissing. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

*“Bevel om het grondgebied te verlaten
Ordre de quitter le territoire*

Aan Mevrouw(1):

Il est enjoint à Madame(1):

Naam/nom: B.

Voornaam/prénom: K.

Geboortedatum/date de naissance: (...)

Geboorteplaats/lieu de naissance: Tanger

Nationaliteit/nationalité: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

de quitter le territoire de la Belgique, ainsi que le territoire des Etats qui appliquent entièrement l'acquis de Schengen(2), sauf si elle possède les documents requis pour s'y rendre

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend artikel / volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Betrokkene kan met haar eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Betrokkene is niet in het bezit van de vereiste reisdocumenten op het moment van haar arrestatie. Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum of verblijfsvergunning. Het is dus weinig waarschijnlijk dat zij gevolg zal geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat haar afgeleverd zal worden. Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 26/05/2016 dat haar betekend werd op dezelfde datum. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Op 13/04/2016 meldde betrokkene te Asse haar voorgenomen huwelijk met een Belgische onderdaan (B. M.). Aan betrokkene werd op 26/05/2016 in het kader van het onderzoek betreffende het huwelijk, een bevel om uiterlijk op 25/06/2016 het grondgebied te verlaten (bijlage 13 van 26/05/2016) betekend. Op 19/09/2016 weigerde de gemeente Asse dit huwelijk te voltrekken na negatief advies van het Parket van Halle-Vilvoorde (02/09/2016), nadat was vastgesteld dat betrokkene een huwelijk wenste te registreren dat niet gericht was op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht.

De weigering van voltrekking van het huwelijk vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Hoe dan ook toont betrokkene niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in haar land van herkomst. Het loutere feit dat de heer B. M. niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat hij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Marokko. Zowel betrokkene als Dhr B. wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Indien betrokkene een beroep zou indienen tegen deze weigering bij de Rechtbank van Eerste Aanleg zou dit op zich dan ook geen schending van artikel 8 van het EVRM inhouden. De weigering van huwelijk vormt immers een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven. Bovendien ressorteren vorderingen die betrekking hebben op een huwelijk zoals bedoeld in het Burgerlijk Wetboek, niet onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek persoonlijke verschijning verplicht is. Betrokkene kan hieruit dan ook geen moeilijk te herstellen nadeel puren. In het geval de procedure bij de familierechtbank ertoe zou leiden dat alsnog mag gehuwd worden, kan betrokkene bij de voor haar bevoegde Belgische vertegenwoordiging een visumaanvraag indienen op grond van dat huwelijk.

MOTIF DE LA DECISION ET DE L'ABSENCE D'UN DELAI POUR QUITTER LE TERRITOIRE

(...)”

Ter terechtzitting bevestigt de advocaat van de verzoekster nogmaals de vordering enkel het voormelde bevel om het grondgebied onmiddellijk te verlaten behelst.

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingenwet (hierna: de vreemdelingenwet) kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Verder wordt in paragraaf 4, tweede lid van diezelfde bepaling gesteld:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de

vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringend karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

Artikel 43, § 1, eerste lid van het PR RvV bepaalt:

“Als de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, dan bevat de vordering tot schorsing bedoeld in artikel 32 de in artikel 32 bepaalde gegevens alsook een uiteenzetting van de feiten die de uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.”

Het uiterst dringend karakter wordt in de nota met opmerkingen niet betwist. *In casu* bevindt de verzoekster zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering tegen de bestreden verwijderingsmaatregel wettelijk vermoed.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75). De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze

kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113). Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekster zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

2.3.2. Het onderzoek betreffende deze voorwaarde

2.3.2.1. In een eerste middel voert de verzoekster de schending aan van de artikelen 7, eerste lid, 1° en 62 van de vreemdelingenwet.

Het middel wordt als volgt toegelicht:

“De weigering van voltrekking van het huwelijk van verzoekster staat centraal in de bestreden beslissing. Dit is ook logisch aangezien de voltrekking van het huwelijk van verzoekster en haar partner als gevolg zou hebben dat verzoekster recht op een bijlage 19 ter en een attest van immatriculatie zou hebben en ook geen bevel om het grondgebied te verlaten zou kunnen krijgen (RvV, arrest 176.899 van 26.10.2016, punt 3.3.2.6).

Tegenpartij probeert in de bestreden beslissing uit te zoeken indien voor verzoekster al dan niet sprake is van een gezinsleven dat een bevel om het grondgebied te verlaten in de weg zou staan.

Ze voegt eraan toe dat indien verzoekster een beroep zou indienen tegen de weigering van voltrekking van haar huwelijk, dit haar toestand niet wezenlijk zou veranderen, omdat haar aanwezigheid voor de familierechtbank niet vereist is.

Eerst onderdeel

De motivering van de bestreden beslissing toont niet aan dat er rekening gehouden werd met alle elementen van de zaak, o.a. met de fax van 28.10 en diens bijlagen. Deze fax bevatte het bewijs dat verzoekster en haar partner al drie jaar samen wonen, evenals foto's en getuigenverklaringen. Met andere woorden bevatte deze fax een antwoord op de “contra-indicatie” waarop tegenpartij haar beslissing baseert, evenals inhoudelijke elementen ter beoordeling van het gezinsleven van verzoekster.

Het feit dat tegenpartij geen rekening hield met relevante elementen voor de boordeling van het bestaan van het gezinsleven van verzoekster, en aldus niet met alle relevante elementen van de zaak rekening hield moet tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing leiden (zie in dezelfde zin en in een gelijkaardige toestand CCE, arrest 137.918 van 4.2.2015).

Tweede onderdeel

De motivering van de bestreden beslissing betreffende de procedure voor de familierechtbank is niet passend. De bestreden beslissing stelt:

“Bovendien ressorteren vorderingen die betrekking hebben op een huwelijk zoals bedoeld in het Burgerlijk Wetboek, niet onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek persoonlijke verschijning verplicht is. Betrokkene kan hieruit dan ook geen moeilijk te herstellen nadeel puren”.

Verzoekster stelt niet dat haar aanwezigheid op de zitting van de familierechtbank verplicht is. Ze dient echter voor de rechter te verschijnen om ondervraagd te kunnen worden en de familierechtbank te kunnen overtuigen dat haar geplande huwelijk geen schijnhuwelijk is. De toestand is dezelfde als in het kader van een asielprocedure in volledige rechtsmacht voor uw Raad. De aanwezigheid van de verzoeker is er niet verplicht maar vormt een recht van de asielzoeker, waarvan de uitoefening uw Raad in staat stelt vragen te stellen, en de zaak verder en dieper te onderzoeken. Het recht te trouwen wordt door artikel 12 van het EVRM beschermd en wordt door artikel 6 van het Verdrag procedureel gewaarborgd.

Door die procedurele waarborgen op basis van een niet passende analyse te weigeren, schendt de bestreden beslissing de in het middel ingeroepen bepalingen.”

Artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven: 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”

De gemachtigde maakt in het thans bestreden bevel uitdrukkelijk toepassing van voormeld artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Hij stelt vast dat de verzoekster niet in het bezit is van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten en licht dienaangaande het volgende toe: *“Betrokkene is niet in het bezit van de vereiste reisdocumenten op het moment van haar arrestatie. Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum of verblijfsvergunning”.* De verzoekster betwist geenszins dat zij geen geldig visum of een verblijfsvergunning heeft die haar verblijf op het Schengengrondgebied kan wettigen. Zodoende is niet aangetoond dat ten onrechte toepassing werd gemaakt van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet.

Artikel 62 van de vreemdelingenwet verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *“afdoende”* wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De omvang van deze motiveringsplicht reikt evenwel niet zo ver dat de gemachtigde de motieven zou moeten weergeven die de grondslag voor zijn motieven vormen.

De verzoekster stelt dat uit de opgegeven motieven niet blijkt dat rekening werd gehouden met de inhoud van de fax van 28 oktober 2016, waarbij inhoudelijke elementen werden aangereikt teneinde een daadwerkelijk en oprecht gezinsleven van de verzoekster met haar Belgische partner aan te tonen.

Vooreerst merkt de Raad op dat de thans bestreden beslissing een politiemaatregel betreft. Deze beslissing is geenszins het resultaat van enige aanvraag die door de verzoekster zou zijn ingediend bij het bestuur. Zij berust in tegendeel op de loutere vaststelling dat de verzoekster niet op regelmatige wijze op het grondgebied verblijft en de vaststelling dat het weinig waarschijnlijk is dat zij vrijwillig een einde zal stellen aan dit onregelmatig verblijf. In het kader van een dergelijke beslissing verplicht de

motiveringsplicht de overheid er op het eerste gezicht niet toe om uitdrukkelijk te antwoorden op deze of gene stukken die vlak voorafgaand aan het treffen van de beslissing werden aangereikt.

Niettemin blijkt uit de motieven van de thans bestreden beslissing dat wel degelijk rekening werd gehouden met verzoeksters gezinsleven in België. De gemachtigde stelt zich met name op het volgende standpunt:

“Hoe dan ook toont betrokkene niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in haar land van herkomst. Het loutere feit dat de heer B. M. niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat hij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Marokko. Zowel betrokkene als Dhr B. wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Indien betrokkene een beroep zou indienen tegen deze weigering bij de Rechtbank van Eerste Aanleg zou dit op zich dan ook geen schending van artikel 8 van het EVRM inhouden. De weigering van huwelijk vormt immers een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven. Bovendien ressorteren vorderingen die betrekking hebben op een huwelijk zoals bedoeld in het Burgerlijk Wetboek, niet onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek persoonlijke verschijning verplicht is. Betrokkene kan hieruit dan ook geen moeilijk te herstellen nadeel puren. In het geval de procedure bij de familierechtbank ertoe zou leiden dat alsnog mag gehuwd worden, kan betrokkene bij de voor haar bevoegde Belgische vertegenwoordiging een visumaanvraag indienen op grond van dat huwelijk.”

De verzoekster betwist niet dat zij niet heeft aangetoond dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven met haar partner te ontwikkelen in haar land van herkomst. Zij betwist evenmin, in geval van een gegrond beroep bij de familierechtbank, alsnog naar België kan komen door een visum aan te vragen met het oog op het huwelijk. Aldus is op het eerste gezicht wel degelijk rekening gehouden met de eventuele waarachtigheid van het gezinsleven van de verzoekster. Het standpunt van de gemachtigde dat dit gezinsleven niet noodzakelijk in België, maar ook in het land van herkomst, kan worden ontwikkeld, wordt niet weerlegd. Het gegeven dat de gemachtigde zich niet expliciet in de ene dan wel in de andere zin uitspreekt over het waarachtig karakter van het gezinsleven, beoordeling die overigens thans voorligt bij de familierechtbank, doet dan ook niet terzake nu in elk geval werd gemotiveerd omtrent de eventualiteit dat een daadwerkelijk gezinsleven zou voorliggen tussen de verzoekster en haar Belgische partner. De verzoekster toont niet aan dat de vaststellingen dienaangaande niet pertinent of draagkrachtig zouden zijn.

Waar de verzoekster stelt dat de motieven omtrent het beroep bij de politierechtbank niet passend zijn omdat zij niet stelt dat haar aanwezigheid op de familierechtbank, strookt dit niet met de stukken van het administratief dossier. Immers heeft de verzoekster in het reeds hoger vermelde faxbericht van 28 oktober 2016 uitdrukkelijk het volgende gesteld: *“Daarenboven dient mijn cliënte in het kader van dit beroep in persoon voor de rechter te verschijnen.”* De verzoekster toont met haar betoog op geen enkele wijze aan dat de vaststelling dat *“vorderingen die betrekking hebben op een huwelijk zoals bedoeld in het Burgerlijk Wetboek, niet (ressorteren) onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek persoonlijke verschijning verplicht is.”* in dit licht geen deugdelijke of afdoende motivering zou uitmaken. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat de verzoekster voorafgaand aan de thans bestreden beslissing heeft kenbaar gemaakt dat zij voor de rechter dient te verschijnen om ondervraagd te worden en om de rechter te kunnen overtuigen van het feit dat geen schijnhuwelijk voorligt. Er kan dan ook niet worden ingezien waarom de gemachtigde hieromtrent zou moeten motiveren. Dit klemmt des te meer nu in het verzoekschrift dat bij de familierechtbank werd neergelegd, niet om de persoonlijke verschijning van de verzoekster werd gevraagd en er in tegendeel werd gesteld dat de zaak slechts korte debatten vergt waarna de rechtbank werd verzocht om de zaak te behandelen op de inleidingszitting. Bovendien, waar de verzoekster wijst op het recht om te huwen, merkt de Raad op dat de thans bestreden beslissing slechts de verwijdering naar het land van herkomst gelast. Deze maatregel omvat op het eerste gezicht op zichzelf geen verbod of ongeoorloofde belemmering om te huwen, temeer nu de gemachtigde uitdrukkelijk stelt dat de verzoekster alsnog naar België kan komen met een visum met het oog op huwelijk indien de familierechtbank zou oordelen dat het huwelijk kan worden voltrokken.

Waar de verzoekster verwijst naar arresten van de Raad, dient er op te worden gewezen dat deze geen precedentenwerking kennen. De verzoekster toont bovendien niet aan zich in dezelfde specifieke situatie te bevinden als die welke ten grondslag lag aan die aangehaalde arresten.

Een schending van de artikelen 7, eerste lid, 1° en 62 van de vreemdelingenwet ligt *prima facie* niet voor.

Het eerste middel is dus niet ernstig.

2.3.2.2. In een tweede middel voert de verzoekster de schending aan van de artikelen 62 en 74/14, §3, 4° van de vreemdelingenwet.

De verzoekster onderbouwt dit middel als volgt:

“Aan verzoeker werd een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten met geen enkele termijn om hieraan vrijwillig gevolg te geven. Zo staat te lezen in de bestreden beslissing:

“REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN”

In toepassing van artikel 74/14, § 1 Vreemdelingenwet bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten.

Artikel 74/14, §1 Vreemdelingenwet stelt letterlijk:

“De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten”.

De termijn van dertig dagen vormt derhalve de regel.

Artikel 74/14, §3 Vreemdelingenwet voorziet in een aantal restrictieve gevallen waarin afgeweken kan worden van deze termijn (1° - 6°). Het behoort met andere woorden tot de discretionaire bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken om af te wijken van de termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Artikel 74/14, §3 Vreemdelingenwet stelt daarom letterlijk:

“Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1”.

Indien de verwerende partij toepassing maakt van een restrictieve omschreven geval in artikel 74/14, §3 Vreemdelingenwet, dan dient de beslissing tot verwijdering “een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn” te bepalen (artikel 74/14, §3 in fine Vreemdelingenwet). Het komt binnen de discretionaire bevoegdheid van de verwerende partij toe om een termijn te bepalen. De motieven tot het bepalen van de termijn, dienen expliciet opgenomen te worden, gelet op de vereisten van artikel 62 Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen. Echter, de bestreden beslissing bevat geen motieven om de keuze voor een termijn van nul dagen te verantwoorden terwijl de verwerende partij ook een termijn van minder dan zeven dagen kon opleggen. De gegeven motieven maken het enkel mogelijk toepassing te maken van artikel 74/14, §3, 4° Vreemdelingenwet (nog daargelaten of deze motieven volstaan). De motieven voor het ondersteunen van de exacte termijn zijn niet gegeven, aangezien de verwerende partij met de toepasselijke motieven ook een termijn van minder dan zeven dagen kon opleggen. Bovendien kunnen deze motieven niet als “evident” worden beschouwd. De gegeven motieven zijn immers mogelijk voor een termijn van evengoed minder dan zeven dagen. De wetgever heeft expliciet voorzien dat ook in het geval toepassing wordt gemaakt van artikel 74/14, §3, 4° een termijn van minder dan zeven dagen kan worden opgelegd. Het is aan de bevoegde overheid om in concreto te motiveren voor welke termijn men uiteindelijk kiest. Verzoekster wordt hierdoor niet in de mogelijkheid gesteld kennis te nemen van de redenen tot het opleggen van een exacte termijn van nul dagen, terwijl dit zeer verstrekkende gevolgen heeft (met name de vasthouding van verzoekster).

De verzoekende partij wijst op twee recent arresten van uw Raad waarbij bovenvermelde principes werden bevestigd (RvV, arresten 170.505 van 24.6.2016 en 172.727 van, 31.7.2016).

Uw Raad oordeelde in dit laatste arrest:

“Het blijkt uit het opschrift van de motivering van het betrokken onderdeel (“REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN”) dat aan de verzoekende partij geen termijn om het grondgebied te verlaten wordt toegekend. In de motivering zelf wordt verwezen naar artikel 74/14 § 3, 4°: van de vreemdelingenwet.

Verzoekende partij verwijst naar arrest 170 505 van 24 juni 2016 (rolnummer RvV 190 288) waar in een vergelijkbare zaak de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd bevolen.

Tevens brengt de verzoekende partij een advies bij van de auditeur bij de Raad van State waarin geoordeeld wordt, naar aanleiding van het cassatieberoep tegen arrest 138 718 van 18 februari 2015 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, als volgt: "Te dezen blijkt nergens dat het bestuur zijn keuze voor een termijn van nul dagen zou hebben gemotiveerd. De omstandigheid dat de eerste verzoekster geen gevolg heeft gegeven aan een eerder betekend bevel om het grondgebied te verlaten, verantwoordt, overeenkomstig artikel 74/14, § 3, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet, louter dat de te dezen toegekend termijn wordt ingekort doch verantwoordt niet waarom de minimumtermijn wordt gehanteerd. Gelet op de in artikel 74/14, § 3, tweede lid, van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk voorziene keuzemogelijkheid kan, anders dan in het bestreden arrest is geoordeeld, niet worden ingezien hoe het niet-naleven van een eerder gegeven bevel om het grondgebied te verlaten evident zou moeten leiden tot het herleiden van de termijn naar nul dagen." De auditeur besluit dat voormeld arrest moet worden vernietigd.

De aangevoerde schending is prima facie ernstig. De vastgestelde prima facie schending is dan ook niet slechts relevant voor het bevel om het grondgebied te verlaten zelf, waarvan een specifieke termijn om het grondgebied te verlaten een onlosmakelijk deel van uitmaakt, maar tevens voor de terugleiding naar de grens, die slechts tezamen met een bevel om het grondgebied te verlaten kan worden opgelegd (zoals in casu door middel van de bestreden bijlage 13septies), wanneer het een bevel betreft waarin "geen enkele termijn" is bepaald. Het eerste middel is in de besproken mate ernstig. Op de overige onderdelen ervan en op de overige middelen dient zodoende niet meer te worden ingegaan".

Het middel is om dezelfde redenen gegrond."

Artikel 74/14, §3, 4° van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. (...)

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

(...)

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven, of;

(...)

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn."

Artikel 62 van de vreemdelingenwet verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De omvang van deze motiveringsplicht reikt evenwel niet zo ver dat de gemachtigde de motieven zou moeten weergeven die de grondslag voor zijn motieven vormen.

De verzoekster meent dat de beslissing om geen enkele termijn voor vrijwillig vertrek te geven niet afdoende is gemotiveerd. Zoals de verzoekster terecht opmerkt, beschikt de gemachtigde over een discretionaire bevoegdheid om te beslissen over de termijn die aan de vreemdeling wordt gegeven om het grondgebied te verlaten, zodat *in concreto* moet worden gemotiveerd waarom voor deze of gene specifieke termijn wordt gekozen. De verzoekster kan echter niet worden gevolgd in haar betoog dat de

motieven van de thans bestreden akte het slechts mogelijk maken toepassing te maken van artikel 74/14, §3, 4° van de vreemdelingenwet – dat een vertrektermijn van nul tot zeven dagen voorschrijft – maar dat geen motieven worden opgegeven ter verantwoording van de keuze voor een termijn van nul dagen.

De verzoekster verliest immers uit het oog dat de gemachtigde, naast de niet betwiste vaststelling dat de verzoekster geen gevolg gegeven heeft aan het eerdere bevel om het grondgebied te verlaten dat haar op 26 mei 2016 werd ter kennis gebracht, tevens uitdrukkelijk de redengeving vermeldt *“waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan”*. Het is dan ook duidelijk dat de keuze voor een termijn van nul dagen wordt verantwoord door de volgende vaststellingen:

“Betrokkene kan met haar eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Betrokkene is niet in het bezit van de vereiste reisdocumenten op het moment van haar arrestatie. Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum of verblijfsvergunning. Het is dus weinig waarschijnlijk dat zij gevolg zal geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat haar afgeleverd zal worden. Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 26/05/2016 dat haar betekend werd op dezelfde datum. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Op 13/04/2016 meldde betrokkene te Asse haar voorgenomen huwelijk met een Belgische onderdaan (B. M.). Aan betrokkene werd op 26/05/2016 in het kader van het onderzoek betreffende het huwelijk, een bevel om uiterlijk op 25/06/2016 het grondgebied te verlaten (bijlage 13 van 26/05/2016) betekend. Op 19/09/2016 weigerde de gemeente Asse dit huwelijk te voltrekken na negatief advies van het Parket van Halle-Vilvoorde (02/09/2016), nadat was vastgesteld dat betrokkene een huwelijk wenste te registreren dat niet gericht was op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht.

De weigering van voltrekking van het huwelijk vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Hoe dan ook toont betrokkene niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in haar land van herkomst. Het loutere feit dat de heer B. M. niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat hij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Marokko. Zowel betrokkene als Dhr B. wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Indien betrokkene een beroep zou indienen tegen deze weigering bij de Rechtbank van Eerste Aanleg zou dit op zich dan ook geen schending van artikel 8 van het EVRM inhouden. De weigering van huwelijk vormt immers een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven. Bovendien ressorteren vorderingen die betrekking hebben op een huwelijk zoals bedoeld in het Burgerlijk Wetboek, niet onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek persoonlijke verschijning verplicht is. Betrokkene kan hieruit dan ook geen moeilijk te herstellen nadeel puren. In het geval de procedure bij de familierechtbank ertoe zou leiden dat alsnog mag gehuwd worden, kan betrokkene bij de voor haar bevoegde Belgische vertegenwoordiging een visumaanvraag indienen op grond van dat huwelijk.”

De verzoekster maakt met haar betoog op geen enkele wijze aannemelijk waarom deze vaststellingen niet zouden volstaan teneinde haar bij onderhavig bevel om het grondgebied te verlaten geen enkele termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan. De verzoekster betwist overigens geenszins dat het weinig waarschijnlijk is dat zij vrijwillig gevolg zou geven aan dit nieuwe bevel.

Zoals reeds aangehaald bij de bespreking van het eerste middel, zijn arresten van de Raad niet bindend omdat zij geen precedentenwerking kennen. Dit klemt hier des te meer nu de verzoekster verwijst naar twee arresten die zijn geveld in een schorsingsprocedure, hetgeen dus slechts een voorlopige en geen definitieve beoordeling uitmaakt.

Een schending van de artikelen 62 en 74/14, §3, 4° van de vreemdelingenwet is op het eerste gezicht niet aangetoond.

Het tweede middel is niet ernstig.

2.4. Nu geen ernstig middel wordt aangebracht, is niet voldaan aan de tweede van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV.

Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 4 november tweeduizend zestien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A. DE BONDT,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DE BONDT

C. DE GROOTE